

Sygn. akt IIKa 335/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2016r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Karol Skocki

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Krystyny Kasprzak Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 19.02.2016 r.

sprawy K. P.

oskarżonego o przestępstwo z art. 278 § 1k.k. w zw. art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Słupcy

z dnia 30 września 2015 r. sygn. akt IIK 280/15

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. M. kwotę 516,60 zł tytułem nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.
3. Zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od opłaty za to postępowanie.

Karol Skocki

Sygn. akt II Ka 335/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Słupcy wyrokiem z dnia 30 września 2015r w sprawie IIKa 280/15 uznał oskarżonego K. P. za winnego tego, że w dniu 25 października 2014r. w godz. 10.20 do 11.30 działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w sieci sklepów (...) w Z. przy ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia sprzętu AGD w postaci dwóch żelazek marki T. i P., 2 szamponów Adidas oraz wiertarko - wkrętarki M. o łącznej wartości 874,22 zł na szkodę W. R. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 6 miesięcy po odbyciu kary 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Turku z dnia 03.12.2010r. w sprawie II K 460/10 za podobne przestępstwo umyślne, który to wyrok wszedł następnie w skład wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 11.10.2013r. w sprawie II K 436/13 i orzeczono karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. - wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności .

Sąd ten na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia wyrządzonej szkody wyrządzonej przestępstwem w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego W. R. (1) kwoty 874,22 zł.

Wyrok ten zaskarżył w całości obrońca oskarżonego, podnosząc zarzuty:

- obraży prawa materialnego, mianowicie art. 12 k.k. poprzez przyjęcie, że oskarżony działał w wykonaniu z góry powziętego zamiaru;
- obraży praw materialnego, mianowicie art. 278 §1 k.k. wskutek przyjęcia, że czyny oskarżonego wypełniały znamiona tego przestępstwa, a w rzeczywistości stanowiły one wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., a także
- z ostrożności procesowej, wymierzenie oskarżonemu przez sąd I instancji kary rażąco surowej, bowiem - zdaniem obrońcy - okoliczności popełnienia czynu pozwalały na zastosowanie art. 37a k.k.

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyjęcie, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona trzech wykroczeń z art. 119 § 1 k.w. , ewentualnie zmianę wymierzonej oskarżonemu kary na karę ograniczenia wolności.

Sąd odwoławczy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się nieuzasadniona. Na wstępie należy wskazać, że zarzut postawiony w apelacji obrońcy w istocie swej dotyczy błędu w ustaleniach faktycznych i jako taki powinien być rozpatrywany.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego i doktryną zarzut obraży prawa materialnego odnoszący się do kwalifikacji prawnej czynu można postawić tylko wówczas, gdy skarżący nie podważa ustaleń faktycznych związanych z tą kwalifikacją. Jeżeli bowiem nieprawidłowe są ustalenia faktyczne, w oparciu o które sąd dokonał kwalifikacji prawnej czynu, to błędem pierwotnym jest błąd w ustaleniach faktycznych, a jego następstwem wadliwa kwalifikacja prawna. Dlatego też w takiej sytuacji skarżący powinien postawić tylko zarzut błędu w ustaleniach faktycznych i wskazać, że mógł mieć on wpływ na treść wyroku właśnie co do kwalifikacji prawnej czynu (Kodeks postępowania karnego, Komentarz, Autorzy: Świecki D. (red.), Augustyniak B., Eichstaedt K.Z., Kurowski M.M., LexisNexis 2013).

Zdaniem sądu odwoławczego sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie warunków koniecznych dla przypisania oskarżonemu czynu ciągłego.

Przepis art. 12 k.k. formułuje trzy przesłanki jego stosowania: krótkie odstępy czasu między dwoma lub więcej zachowaniami sprawcy; wykonanie z góry powziętego zamiaru; tożsamość pokrzywdzonego, jeżeli podmiotem zamachu jest dobro osobiste.

Zarzut obrońcy sprowadza się do kwestionowania dokonanych ustaleń przez sąd I instancji, że oskarżony dokonał kradzieży w wykonaniu z góry powziętego zamiaru.

Nie można zgodzić się z obrońcą oskarżonego, który podnosi w apelacji, że oskarżony za każdym razem jak wchodził do sklepu miał identyczny zamiar kradzieży, ale pojawiał się on sukcesywnie i miał on charakter odnawialny

Sąd I instancji, wbrew temu co podnosi obrońca, bardzo szczegółowo omówił kwestię dotyczącą zamiaru oskarżonego. Sąd ten wskazał, że oskarżony przyjechał do Z. z konkretnym zamiarem dokonania kradzieży. Kradzieży tej dokonał w sklepach (...) mieszczących się na przy ul. (...) należących do W. R. (2), wchodząc do sklepów w odstępach kilkunastominutowych, w sumie przebywając w sklepach i dokonując kradzieży w ciągu 70 minut. Sposób dokonania kradzieży polegający wykorzystaniu nieuwagi personelu i chowaniu przedmiotów wyłożonych w sklepie do specjalnie w tym celu przerobionej kurtki, którą nosił na sobie, dodatkowo umacnia te ustalenia sądu.

Słuszne jest stanowisko sądu I instancji, który powołuje się w tym zakresie na orzecznictwo i doktrynę, że jednoczynowa koncepcja czynu ciągłego z art. 12 k.k. zakładająca wymóg „wykonania z góry powziętego zamiaru” zakłada również takie przypadki, gdy sprawca obejmuje zamiarem chociaż w ogólnych zarysach wykonanie czynności składających się na wielość zachowań. W tym przypadku sprawca nie musi wcale przewidywać ilości zdarzeń, ale

zakładać podejmowanie ich sukcesywnie w krótkich odstępach czasu, korzystając z każdej nadarzającej się okazji, aby „ratalnie” ten czyn realizować. W takim przypadku zbyt dalekie byłoby wymaganie, aby sprawca dokładnie rozplanował sobie liczbę zachowań (Kodeks karny. Część ogólna. Pod redakcją M. Królikowskiego i R. Zawłockiego, str. 528, Beck – 2011).

Sąd Rejonowy w Słupcy analizując zachowanie się oskarżonego zwrócił uwagę, że wynoszenie rzeczy na raty spowodowane było małą pojemnością kurtki, do której chowane były przedmioty, obawą przed ujawnieniem zbyt dużej ilości towaru, a nadto świadomością oskarżonego o łagodniejszej odpowiedzialności w przypadku ujawnienia posiadania małej ilości skradzionych przedmiotów.

Sąd odwoławczy całkowicie podziela stanowisko sądu I instancji co do poczynionych ustaleń. Sąd ten miał pełne podstawy do ustalenia, że oskarżony przyjechał do Z. w celu dokonania kradzieży i dokonał jej mając taki zamiar, który mu towarzyszył od początku do końca działania.

Takie ustalenia sądu stanowiły podstawę do prawidłowo dokonanej subsumpcji i zakwalifikowania czynu oskarżonego jako przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Niezasadny jest również zarzut obrońcy, że sąd wymierzył oskarżonemu rażąco surową karę, a w szczególności nie zastosował wobec niego art. 37a k.k. i w sumie nie orzekł wobec niego kary ograniczenia wolności.

Należy podkreślić, że zarzut rażącej niewspółmierności kary – zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem- jako zarzut z kategorii ocen dokonanych przez sąd, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy gdy w społecznym odczuciu jest niesprawiedliwa.

Przestępstwo kradzieży z art. 278 §1 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5, dlatego aby orzec karę łagodniejszego rodzaju muszą zaistnieć szczególne okoliczności.

Sąd I instancji powołał w zasadzie wszystkie okoliczności mogące mieć wpływ na wymiar kary, nie znajdując uzasadnienia do wymierzenia innego rodzaju kary. Zwrócił uwagę jednak na wielokrotną karalność oskarżonego, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu i popełnienie niniejszego przestępstwa w warunkach recydywy. Okoliczności te sprzeciwiają się wymierzeniu oskarżonemu innego rodzaju kary, niż kara pozbawienia wolności a także nie mogą stanowić podstawy do warunkowego zawieszenia tej kary.

Zdaniem sądu odwoławczego, przy uwzględnieniu dotychczasowej karalności oskarżonego, orzeczoną przez sąd I instancji karę pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy należy uznać za łagodną.

Mając to wszystko na uwadze, uznając bezzasadność wszystkich zarzutów apelacyjnych stosownie do art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r. (Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) a także § 2 pkt 3 i § 14 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz.U. z 2013r. poz. 461) w zw. § 22 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 poz.1801).

SSO Karol Skocki